

nale parlament med henblik på at åbne mulighed for handling i form af ændringer o.l.«

Peter L. Vesterdorf mener, at både Kommissionen, Rådet og Parlamentet bør strenge sig an for at sørge for, at sådanne emner overhovedet ikke bliver udsat for komiteprocedure. Afslutningsvis udtaler han, at: »... det synes klart, at EU på flere områder er gået for langt i retning af at lade bekvemmelighed og effektivitet få forrang. Det ser ud til at være tilfældet på en del områder vedrørende sundhed, sikkerhed og miljø«.

Her vil forslagsstillerne gøre opmærksom på, at situationen nu bliver opfattet anderledes i England, end som refereret ovenfor af Vesterdorf. Det nuværende system i England tager ikke højde for den strøm af direktiver, der vil komme i de næste år på værdipapirområdet i forbindelse med de to ny komiteer på området. Financial Times kunne den 20. juni 2002 i en artikel med overskriften: »Ministers urged not to rubberstamp EU directives« berette om advarsler fra det britiske erhvervsliv til den engelske regering og politikerne om ikke bare at gummistemple de forskellige EU-direktiver, som kører igennem disse komiteer. I Financial Times gøres der opmærksom på, at den slags love tidligere blev implementeret i britisk lov-

givning via »secondary legislation«. Udfaldet af denne anden lovgivningsproces i England kunne EU-komiteerne derefter ikke ændre på. Det var lige præcis dette forløb – koblet sammen med en hurtigere lovgivningsproces – som var nogle af Lamfalussy-udvalgets og Kommissionens grunde til at lade den endelige udformning af direktiverne overgå til ovennævnte komiteer.

Men nu kræver indflydelsesrige sektorer inden for britisk erhvervsliv og London City, at den engelske regering sørger for, at »secondary legislation«-processen finder sted, før det overlades til komiteerne at bestemme udformningen i detaljer.

Det går kort sagt den forkerte vej. Den konkrete magt til udformning af EU-lovgivningen overgår i stigende grad til Europa-Kommissionen, embedsmændene og de forskellige komiteer og lobbyister. Dette var også konklusionen i kronikken i Financial Times den 22. august, men her var vægten lagt på, at den nye magtfaktor var komiteerne. Ganske vist var rammerne vedtaget af Rådet, men udfyldningen med de vigtige detaljer og den måde, som den konkrete lovgivning kom til at se ud, var langt mere betydningsfuld end de fleste har erkendt.